

Arrest

nr. 171 730 van 12 juli 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 november 2015 houdende weigering van verblijf met afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 158 281 van 13 december 2015.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BUYTAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Volgens de verklaringen van de verzoekende partij komt zij op 2 juli 2015 het Rijk binnen, en verklaart zich op 3 juli 2015 vluchteling. De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1993.

Nadat vingerafdrukkenonderzoek via Eurodac had uitgewezen dat van de verzoekende partij op 7 juni 2015 vingerafdrukken werden genomen te Hongarije, richten de Belgische autoriteiten op 18 augustus 2015 een verzoek tot terugname aan de Hongaarse autoriteiten in toepassing van artikel 18.1. b. van de

Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 15 september 2015 worden de Hongaarse autoriteiten er via een tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van artikel 25, § 2 van de Dublin III-verordening verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij.

Op 27 november 2015 beslist de gemachtigde om de verzoekende partij in toepassing van de criteria van de Dublin III-verordening over te dragen aan de Hongaarse autoriteiten en haar het verblijf te weigeren met bevel om zich onmiddellijk naar Hongarije te begeven. Het besluit van de gemachtigde wordt geformaliseerd in een “beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten”, die op 1 december 2015 aan de verzoekende partij wordt ter kennis gebracht onder de vorm van een bijlage 26^{quater}.

Het betreft de thans bestreden akte, die als volgt is gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:.

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 02.07.2015 in België te zijn aangekomen. Eén dag later, op 03.07.2015 vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn te B. en verklaarde 22 jaar oud te zijn.

Uit het Eurodacverslag van 03.07.2015 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Hongaarse autoriteiten genomen werden in het kader van een verzoek tot internationale bescherming.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.08.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd gewezen op de resultaten in het Eurodacverslag van 03.07.2015 waaruit blijkt dat er wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem door de Hongaarse autoriteiten. Betrokkene verklaarde vervolgens dat zijn vingerafdrukken in Hongarije werden genomen maar dat dit niet voor een asielaanvraag was en ze zeiden dat ze vingerafdrukken moesten geven omdat ze anders teruggestuurd of gerepatrieerd zouden worden naar Afghanistan en dat ze geen keuze hadden. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.08.2015 dat hij ongeveer twee maanden onderweg was van Afghanistan naar België. Betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan verliet richting Iran en gedurende drie dagen onderweg zou zijn geweest. In Iran zou betrokkene illegaal op een onbekende plaats verbleven hebben gedurende negen dagen. Vervolgens zou betrokkene vanuit Iran vertrokken zijn en één dag later in Turkije zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende zes dagen illegaal in Istanbul verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene te voet en per boot naar Griekenland gereisd zijn waar vervolgens twee dagen illegaal verbleven zou hebben op een onbekende plaats. Betrokkene verklaarde dat hij vervolgens dat hij vanuit Griekenland twee dagen onderweg zou zijn geweest naar Bulgarije waar hij vervolgens zes dagen illegaal verbleven zou hebben op een onbekende plaats alvorens per auto en te voet naar Servië te reizen waar hij vier dagen later zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij dat hij in Servië gedurende vijftien dagen verbleven zou hebben op een onbekende plaats en vervolgens per auto en te voet naar Hongarije gereisd zou zijn waar hij één uur later aankwam. Betrokkene verklaarde dat hij in Hongarije werd opgepakt en dat alles werd afgenomen en dat hij zijn vingerafdrukken moest geven omdat hij anders teruggestuurd zou worden naar Afghanistan en dat hij geen keuze had. Betrokkene verklaarde verder dat hij in Hongarije één dag in een opvangcentrum verbleef op een onbekende plaats

en vervolgens twaalf dagen op straat. Betrokkene verklaarde dat hij vervolgens Hongarije verlaten heeft per auto naar Italië waar hij één dag later zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij vijftien dagen illegaal in Italië in een park in Milaan verbleef om vervolgens per trein vanuit Italië naar Frankrijk te reizen. Wanneer hij in Frankrijk aankwam, stelt betrokkene niet te weten. Betrokkene verklaarde dat hij zeven dagen illegaal in Parijs verbleef heeft om vervolgens per auto naar België te reizen waar hij vervolgens op 02.07.2015 zou zijn aangekomen en één dag later het statuut van vluchteling(aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Vooreerst dient het volgende te worden opgemerkt. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.08.2015 dat hij buiten België nergens anders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 03.07.2015 waaruit blijkt dat er door de Hongaarse autoriteiten voor betrokkene wel degelijk een verzoek tot internationale bescherming werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem. Betrokkene verklaarde daarop dat zijn vingerafdrukken in Hongarije inderdaad genomen werden maar dat dit niet voor asiel was en dat ze hun vingerafdrukken moesten geven omdat ze anders teruggestuurd of gerepatriëerd zouden worden naar Afghanistan en dat ze geen keuze hadden maar dat hij er geen asiel gevraagd heeft. Uit de codering in het Eurodacverslag van 03.07.2015 met name HUI330012975464 blijkt dat er voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem. De codering T na de landencode HU verwijst immers zoals vastgelegd in art. 2.3 van de Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, op een asielaanvraag. Dat betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in Hongarije of deze intentie in Hongarije niet kenbaar heeft gemaakt is niet aannemelijk. De Hongaarse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene nadat hij zou zijn opgepakt door de Hongaarse politie in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Hongaarse autoriteiten. Wat betreft de verklaring van betrokkene dat hij zijn vingerafdrukken moest geven in Hongarije en dat hij geen keuze had, dient te worden opgemerkt dat art. 18 van de Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000 stelt dat het laten nemen van de vingerafdrukken voor personen die onder art. 4, in casu asielzoekers vanaf de leeftijd van 14 jaar, en onder art. 8, in casu elke vreemdeling van vanaf de leeftijd van 14 jaar komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden, van Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000 vallen, verplicht zijn hun vingerafdrukken te laten nemen. Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeldt in art. 4 en art. 8 van deze Verordening is derhalve niet verblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting voor de vreemdeling in de gevallen bepaald in art. 4 en art. 8 van Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000. Dat betrokkene derhalve zijn vingerafdrukken heeft moeten geven en dat hij geen keuze had dan vingerafdrukken te geven of laten nemen, kan dan ook niet beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Hongaarse autoriteiten.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 03.07.2015 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Hongaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem werden geregistreerd in het kader van een verzoek tot internationale bescherming, werd op 18.08.2015 voor betrokkene een terugnameverzoek op basis van art. 18§1 b van de Dublin-III-Verordening aan de Hongaarse autoriteiten gericht. Op 15.09.2015 werden de Hongaarse autoriteiten er via een Tacit-Agreement op gewezen zij op basis van art. 25§2 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 25§1 van de Dublin III-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 18.08.2015 op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt. Met betrekking tot deze Tacit-Agreement van 15.09.2015 dient te worden opgemerkt dat de Hongaarse autoriteiten op 23.06.2015 de Dublin-Staten informeerden dat indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in art. 25§1 en 27§1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven dit beschouwd moet worden als een expliciet akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke Lid-Staat is of indien er een tacit-agreement overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd. Aangezien de Hongaarse autoriteiten inzake het terugnameverzoek geen expliciete weigering hebben verstuurd, dient dan op basis van het voorgaande te worden

vastgesteld dat de Hongaarse autoriteiten zich verantwoordelijk achten voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene op basis van art. 18§1.b van de Dublin-III-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Hongarije en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.08.2015 dat Hongarije een gevaarlijk land is en dat ze er werden opgepakt en dat alles werd afgenomen en dat ze er niet goed behandeld werden en dat hij niet wil terugkeren naar Hongarije (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije dient te worden opgemerkt dat betrokkene zeer vaag en algemeen blijft in zijn verklaringen. Rekening houdende met het ernstige karakter van een asielaanvraag mag er van de asielzoeker verwacht worden dat hij concrete elementen en bewijzen aanbrengt van dergelijke verklaringen zeker indien het omwille van deze redenen is dat men zich verzet tegen een overdracht naar Hongarije. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat betrokkene ook geen begin van bewijs aanbrengt of aannemelijk maakt dat de Hongaarse autoriteiten hem zonder meer onrechtmatig zouden hebben opgepakt. Betrokkene maak op geen enkele wijze aannemelijk en brengt ook niet het minste begin van bewijs aan dat zijn aanhouding of oppakken door de Hongaarse autoriteiten een inbreuk op art. 5 van het EVRM zou inhouden. Betrokkene verklaarde immers zelf dat hij illegaal vanuit Servië naar Hongarije reisde en vervolgens door de Hongaarse autoriteiten werd opgepakt. Wat betreft de verklaring van betrokkene dat hij in Hongarije niet goed behandeld werd, dient te worden opgemerkt dat betrokkene hier enkel een vage verklaring over aflegt maar geen concrete elementen of bewijzen aanbrengt waar deze slechte behandeling dan wel uit zou hebben bestaan. Gezien het ernstige karakter dat uitgaat van een asielaanvraag mag er op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat hij hiervan dan concrete elementen en bewijzen van aanbrengt, hetgeen bij betrokkene niet het geval is. Wat betreft de redenen die betrokkene inroept om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije omwille van redenen die een verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten, dient dan ook te worden opgemerkt dat deze niet als gerechtvaardigd beschouwd kunnen worden. Wat bovendien een overdracht aan Hongarije betreft en het gegeven dat Hongarije momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Hongaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Hongarije dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Hongarije wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM (Marta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Ivan & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA - Asylum Information Database, up to date as of 17.02.2015; last updated 21.03.2015; ECRI, "Rapport de L'ECRI sur la Hongrie - 5ième cycle de

monitoring", publicatie 09.06.2015; Grusa Matevzic, "Dublin II Regulation National Report - Hungary", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, October 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia - Update.", UNHCR, Bureau for Europe, December 2012; Mol Hungary, "The Ministry of Interior's response to UNHCR's note on asylum seekers.", Website of the Hungarian Government, 11 October 2012; UNHCR, "Comments and recommendations on the draft modification of certain migration-related legislative acts for the purpose of legal harmonisation", 12.04.2013, UNHCR, BAMF, "Stellungnahme Ungarn", Verwaltungsgericht München, 30.12.2013; Amnesty International - Annual Report 2014/15 - The state of the world's human rights - "Hungary", A.I., 2015; Amnesty International - Annual Report 2013 - The state of the world's human rights - "Hungary", A.I., 2014; Amnesty International - Annual Report 2012 - The state of the world's human rights - "Hungary", A.I., 2013; Country Reports on Human Rights Practices for 2013 - Hungary, US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014; Country Reports on Human Rights Practices for 2012 - Hungary; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013; HCC, "Building a legal fence - Changes to Hungarian asylum law jeopardise access to protection in Hungary", information note, 07.08.2015; HCC, No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary", Information Note, 18.09.2015; Amnesty International "Europe's Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary". July 2015; UNHCR, urges Hungary not to amend asylum system in haste" van 3 July 2015 (www.unhcr.org/559641846), EASO, "Description of the Hungarian asylum system", 18.05.2015; Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015, Human Rights Watch (verder: HRW) getiteld "Hungary: Abysmal Conditions in Border Detention. Ensure Adequate Access to Food, Water, Medical Care" van 11.09.2015) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Hongarije of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Hongarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Hongarije omwille van structurele tekortkomingen in het Hongaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Uit een grondige analyse van de vermelde rapporten blijkt weliswaar dat de Hongaarse asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Hongarije voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn door de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Servisch-Hongaarse maar uit deze rapporten met betrekking tot Hongarije blijkt niet dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de asielprocedure door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn maar dat deze terug te brengen zijn tot de plotselinge en tijdelijk massale instroom van asielzoekers. Verder dient wat betreft het rapport van Amnesty International van juli 2015 (Amnesty International "Europe's Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary") te worden opgemerkt dat er in het rapport een aantal incidenten worden aangehaald met betrekking tot Hongarije maar uit dit rapport blijkt eveneens dat de Hongaarse autoriteiten geenszins op systematische en/of georganiseerde wijze gebruik zouden maken van buitensporig geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn. Met betrekking tot de meest recente publicaties van het HCC, met name "Building a legal fence - Changes to Hungarian asylum law jeopardise access to protection in Hungary" (HCC, "Building a legal fence - Changes to Hungarian asylum law jeopardise access to protection in Hungary", information note, 07.08.2015) en « No country for refugees - new asylum

rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary" (HCC, No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary", Information Note, 18.09.2015) dient te worden opgemerkt dat deze nota's gaan over de wetswijzigingen die vanaf 01.08.2015 zijn ingegaan waardoor het mogelijk wordt om gemaakt om een lijst van veilige derde landen en veilige landen van herkomst op te stellen en over de wetswijzigingen die nog in de pijplijn zitten en dat het HHC over een aantal aspecten van deze wijzigingen haar bezorgdheid uit en haar standpunt meegeeft. Echter, wat deze nota's betreft, is de DVZ niet van oordeel dat de situatie in Hongarije dusdanig gewijzigd is dat er momenteel sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de Hongaarse asielprocedure of de opvang van asielzoekers waardoor een overdacht aan Hongarije in strijd zou zijn met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Met betrekking tot de publicatie van het UNCHR van 03.07.2015 (UNHCR urges Hungary not to amend asylum system in haste" van 3 july 2015 (www.unhcr.org/559641846) dient te worden opgemerkt dat het UNHCR in deze mededeling stelt dat ze zeer bezorgd is over een aantal voorstellen om de asielwetgeving in Hongarije aan te passen en waarbij het UNHCR de Hongaarse autoriteiten vraagt om het asielsysteem niet overhaast aan te passen en zich daarbij eveneens te houden aan de geldende Europese en internationale regels. Het UNHCR stelt in deze mededeling geenszins dat ze tegen de wetswijzigingen zijn maar wel dat de nodige voorzichtigheid aan de dag gelegd wordt bij het aanpassen van de wetgeving. Wat betreft de actuele situatie waarbij er momenteel een extreem hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Servisch-Hongaarse grens ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Hongaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Comité opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Marta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Ivan & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA - Asylum Information Database, up to date as of 21.03.2015) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen. Wat betreft de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers dient er gewezen te worden het rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve inhoudelijke beslissing, zoals voor betrokkene het geval is gezien het impliciete terugnameakkoord op basis van art. 18§1b in het kader van de Tacit-Agreement van 15.09.2015 en rekening houdende met de informatie van de Hongaarse autoriteiten van 23.06.2015 waarbij de Hongaarse autoriteiten de Dublin-Staten informeerden dat indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in art. 25§1 en 27§1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven dit beschouwd moet worden als een expliciet akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke Lid-Staat is of indien er een tacit-agreement overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd. Aangezien de Hongaarse autoriteiten inzake het terugnameverzoek op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening geen expliciete weigering hebben verstuurd, zelfs niet laattijdig, dient dan op basis van het voorgaande te worden vastgesteld dat de Hongaarse autoriteiten zich verantwoordelijk achten voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene op basis van art. 18§1.b van de Dublin-III-Verordening. Het mag dan ook voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk zijn dat de Hongaarse autoriteiten betrokkene terugnemen op basis van art. 18.1 .b van de Dublin-III-Verordening hetgeen aantoonde dat er een inhoudelijke beoordeling van het eerste asielverzoek zal uitgevoerd en er dan ook dient te worden opgemerkt dat er geen sprake is van een navolgende (subsequent)/meervoudige asielaanvraag. Dit wordt bovendien bevestigd in het door EASO gepubliceerde "Description of the Hungarian asylum system" van 18.05.2015. Hierin wordt namelijk duidelijk aangegeven wat er dient beschouwd te worden als navolgende of meervoudige (subsequent) aanvraag , met name een nieuwe aanvraag die volgt nadat een eerder verzoek tot internationale bescherming definitief werd afgewezen. In het door EASO gepubliceerde rapport wordt trouwens verder gesteld dat personen die worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening zonder meer als verzoeker voor internationale bescherming worden beschouwd en dat enkel die personen waarbij een eerder verzoek tot internationale bescherming het voorwerp heeft uitgemaakt van een inhoudelijke behandeling en waarbij een definitieve beslissing tot alwijzing van het verzoek tot internationale bescherming genomen werd door de Hongaarse autoriteiten beschouwd worden als personen die een meervoudige of navolgende aanvraag indienen hetgeen overeenkomt met de bepalingen in art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening. Uit het door EASO gepubliceerde rapport blijkt bovendien dat personen in wiens verzoek tot internationale bescherming nog geen inhoudelijke

beoordeling heeft plaatsgevonden opnieuw in de gewone asielprocedure terechtkomen om tot een inhoudelijke beoordeling te kunnen overgaan. Uit het rapport van EASO blijkt dat hetzelfde geldt voor personen waarbij de asielprocedure werd stopgezet of onderbroken omdat ze verdwenen bleken te zijn en dat deze personen waarbij de asielaanvraag werd stopgezet onderbroken omdat ze verdwenen waren en die vervolgens in het kader van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen eveneens als een eerste asielaanvraag behandeld worden op voorwaarde dat er geen definitieve afwijzing van het asielverzoek heeft plaatsgevonden op grond van een inhoudelijke behandeling van het asielverzoek hetgeen in het kader van de Dublin-III-Verordening verwijst naar de bepalingen in art. 18§1 d van de Dublin-III-Verordening. Hieruit volgt dat personen die aan Hongarije op basis van art. 18§1 b van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen niet beschouwd worden als personen die een navolgend (subsequent) verzoek of meervoudige asielaanvraag indienen en dat deze asielaanvraag door de Hongaarse autoriteiten als een eerste aanvraag wordt behandeld en het voorwerp zal uitmaken van een inhoudelijk onderzoek van de asielmotieven (EASO; "Description of the Hungarian asylum system", 18.05.2015, p. 5-6 & 19-20). Wat betreft het rapport van AIDA van 27.10.2015 (Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015) dient te worden opgemerkt dat deze publicatie voornamelijk handelt over de nieuwe procedure aan de grens die door de Hongaarse autoriteiten werd ingevoerd. Er wordt in deze publicatie eveneens verwezen naar hogerop aangehaalde publicatie van EASO en gesteld dat personen waarvan de procedure stopgezet of beëindigd werd ten gevolge van hun verdwijning uit Hongarije en die in het kader van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen aan Hongarije door de Hongaarse autoriteiten beschouwd worden als eerste aanvragen in plaats van beschouwd te worden als "navolgende" (subsequent)/meervoudige aanvragen (Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015, p. 34). Daar waar het rapport oproept om zich in het kader van de Dublin-III-Verordening te onthouden van het overzetten van personen die mogelijks het voorwerp zouden kunnen uitmaken van een beslissing tot weigering van in overweging name van hun asielverzoek omdat het een navolgende of meervoudige aanvraag betreft omdat de eerste aanvraag op basis van een inhoudelijke beoordeling van het asielverzoek definitief werd afgewezen en ze zich bij hun navolgende aanvraag beroepen op elementen die reeds in de eerste aanvraag beoordeeld werden en ér dus eventueel een risico zou bestaan dat ze mogelijks worden verwijderd naar Servië of een derde land, dient te worden opgemerkt dat dit inzake betrokkene niet het geval is gezien het impliciete terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten op basis van art. 18§1 b naar aanleiding van de Tacit-Agreement van 15.09.2015 en de Hongaarse autoriteiten geen weigering gegeven hebben, zelfs niet laattijdig waarin ze stellen dat betrokkene wordt teruggenomen op basis van art. 18§1c of 18§1 d en niet op art. 18§1 b zoals gevraagd in het initiële terugnameverzoek van 18.08.2015, dient dan ook te worden vastgesteld dat Hongarije betrokkene terugneemt op basis van art. 18§1 b van de Dublin-III-Verordening, hetwelk ziet op een de terugname van een asielzoeker, wiens verzoek bij de bij de verantwoordelijke Lid-Staat in behandeling is, impliceert op zichzelf al dat de behandeling van het asielverzoek van betrokkene in Hongarije zal worden verdergezet en dat zijn asielverzoek inhoudelijk zal worden behandeld. Wat betreft de vigerende Hongaarse wetgeving vanaf 01.07.2013 waarbij de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid tot detentie van asielzoekers voorziet er benadrukt dient te worden dat deze amendementen betreffende detentie de motieven omschrijven voor detentie van asielzoekers en op zich niet impliceren dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013, systematisch of in grote mate zullen worden vastgehouden. Wat betreft het rapport van Human Rights Watch (verder: HRW) getiteld "Hungary: Abysmal Conditions in Border Detention. Ensure Adequate Access to Food, Water, Medical Care" van 11.09.2015 dient te worden opgemerkt dat deze publicatie betrekking heeft op migranten en asielzoekers die worden vastgehouden in twee detentiecentra aan de Servische grens omdat ze via diezelfde Servische grens Hongarije trachten binnen te komen en heeft betrekking op de nieuwe procedure aan de grens die door de Hongaarse autoriteiten werd ingevoerd. Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 het risico lopen om in deze centra terecht te komen. Het desbetreffende rapport van HRW vermeldt bovendien niets over personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen en handelt over de twee detentiecentra in Rozske aan de Hongaars-Servische grens en de nieuwe procedure aan de Hongaars-Servische grens. Het desbetreffende rapport van HRW heeft, hoewel recent van aard, dan ook geen uitstaans met de situatie van betrokkene aangezien het een overdracht aan Hongarije betreft op basis van art. 18§1 b van de Dublin-III-Verordening en de Hongaarse autoriteiten eveneens bevestigd hebben dat het asielverzoek van betrokkene nog niet inhoudelijk werd behandeld. Wat betreft de nieuwe Hongaarse asielwetgeving die op 15.09.2015 in werking treedt, dient te worden opgemerkt dat op basis van deze nieuwe wetgeving

niet gesteld kan worden dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen omdat men in Hongarije asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Wat betreft het gegeven dat Hongarije onder de nieuwe wetgeving uitgeprocedeerde asielzoekers eventueel zal overdragen aan Servië indien zij via dat land Hongarije zijn binnengekomen, dient te worden opgemerkt dat er geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene aan Servië zal worden overgedragen. Bovendien kent Hongarije onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering waartoe betrokkene zich kan richten indien dit nodig is. Wat betreft de toepassing en uitvoering van de Dublin- III-Verordening dient te worden opgemerkt dat de bevoegde Hongaarse autoriteiten op 24.06.2015 naar de andere Dublin-Staten gecommuniceerd hebben dat er geen sprake is van een opschorting of stopzetting van de Dublin-III-Verordening of van haar Europese verplichtingen. Deze informatie is in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Met betrekking tot de gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media over de immense instroom van vluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG , 2011/EU/95 en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat , die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG , 2011/EU/95 of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2011/EU/95 of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te dergelijke structurele tekorten vertonen waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de aangehaalde informatie echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Hongarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van het hierboven aangehaalde rapport kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van het desbetreffende rapport wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze informatie en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op

zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Hongarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Hongarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) kalenderdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde met betrekking tot familieleden in België of Europa eveneens dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.08.2015 dat hij de situatie zag in Frankrijk en Italië en dat het er niet goed uitzag en dat hij daarom besloot om naar België te komen en dat ook veel andere Afghanen zeiden dat België beter was (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat veel andere Afghanen zeiden dat België beter was, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich hierbij baseert op wat andere Afghanen gezegd zouden hebben. Aan dergelijke informatie die men heeft van horen zeggen en dus verkregen heeft via derden kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Daarenboven stelt betrokkene wel dat hij de situatie in Frankrijk en Italië zag en dat het er niet goed uitzag maar betrokkene brengt geen enkel concreet element of bewijs aan van wat of welke situatie hij in Italië of Frankrijk gezien zou hebben en beperkt zich tot een vage en algemene verklaring. Daarenboven verklaarde betrokkene dat hij zowel in Italië als in Frankrijk illegaal verbleef in een park in Milaan en in Parijs waarbij er dan ook dient te worden vastgesteld dat betrokkene geen persoonlijke ervaringen heeft wat betreft de omstandigheden van opvang of van behandeling van asielzoekers in een nog lopende asielprocedure in Frankrijk en/of Italië. Met betrekking tot deze specifieke opgegeven redenen om precies in België asiel aan te vragen, dient bovendien te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar betrokkene asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III- Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.08.2015 dat hij last van zijn nieren heeft en nog geen consultatie gehad heeft bij de dokter (DVZ, vraag 35). In het administratief dossier van betrokkene zijn echter geen medische documenten aanwezig die deze verklaringen staven. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij last van zijn nieren heeft en nog geen consultatie bij de dokter gehad heeft, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Hongarije de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Hongarije indien dit nodig zou zijn. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene eveneens geen gegronde redenen of elementen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico

inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Hongarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Hongarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 25§1 en art. 25§2 en art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3) tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Hongarije waar hij aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten zal worden overgedragen op de internationale luchthaven Liszt Ferenc te Boedapest.”

Bij arrest nr. 158 281 van 13 december 2015 beveelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), bij uiterst dringende noodzakelijkheid, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte.

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, heeft de verzoekende partij er de griffie van de Raad tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat op de vraag van de beide partijen om de kosten van het geding aan de andere partij op te leggen, niet kan worden ingegaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, van de materiële motiveringplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod op willekeur.

Ter ondersteuning van haar middel stelt de verzoekende partij dat zij door de overdracht aan Hongarije zal worden blootgesteld aan inadequate opvangomstandigheden, de automatische aflevering van een uitwijzingsbevel zonder overweging van een eventuele asielaanvraag, de onmogelijkheid om de oorspronkelijke asielaanvraag voort te zetten, hoge risico's van vrijheidsberoving van 6 à 12 maanden en alleszins aan de ontstentenis van huisvesting en een verwijdering naar derde landen voordat haar asielmotieven worden onderzocht. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar verscheidene algemene rapporten.

De verzoekende partij beklemtoont dat ze Hongarije via Servië is binnengekomen en dat sinds de wetswijzigingen van augustus 2015 Servië door Hongarije beschouwd wordt als een veilig derde land. Zij geeft aan dat het risico bestaat dat haar asielaanvraag, gelet op deze wijziging in wetgeving, in

Hongarije zonder enig onderzoek onontvankelijk verklaard zal worden. De verzoekende partij licht dit middelenonderdeel als volgt verder toe:

[...]

7. Er stelt zich in het bijzonder een probleem inzake het non refoulement met betrekking tot dublinterugkeerders/terugkerende asielzoekers zoals verzoeker die Servië hebben doorkruist alvorens in Hongarije aan te komen. Het hierna geciteerde rapport stelt het volgende (European Council on Refugees and Exiles, Asylum Information Database, National Country Report : Hungary, December 2015, available at: <http://www.refworld.org/docid/56652db64.html> [accessed 10 December 2015] :

Epecially problematic will be the case of returned asylum seekers who have crossed Serbia before arriving in Hungary. In case they will have to submit a subsequent application, their application will be likely declared inadmissible based on an application of the "safe third country" notion, without the possibility for these persons to be heard beforehand. Since there is no effective remedy against the unlawful decision of the OIN, such transfers to Hungary are exposing applicants to a real risk of chain deportation to Serbia, which may trigger a practice of indirect refoulement (see section on Safe Country Concepts).

Given that the list of safe third countries entered into force on 1 August 2015, the "safe third country" rule should only apply to asylum applicants who had entered the territory of Hungary after that date. However, the OIN stated that the notion of safe third country would apply to persons currently returning under the Dublin III Regulation, including those who had entered Hungary prior to 1 August 2015. The OIN argued that, since the legal provision establishing the safe third country concept had already existed in the Asylum Act, and the national list was aimed at facilitating the work of the OIN, the notion can be applied to old cases as well as new ones.³⁶ The HHC witnessed several such cases." (zie p. 24 van het rapport).

De Hongaarse asielwet leest als volgt "An application [for international protection] is inadmissible where... for the applicant, there is a third country qualifying as a safe third country for him/her." (Section 51(2)(e) of the Asylum Law, as amended by Article 34 of the Amendment.)

"The application may be declared inadmissible under paragraph (2)e only where the applicant a) stayed in a safe third country, and s/he would have the opportunity to apply for effective protection... in that country; b) travelled through the territory of that third country and s/he would have the opportunity to apply for effective protection... in that country; c) has relatives in that country and is entitled to enter the territory of the country; or d) the safe third country requests the extradition of the person seeking recognition." (Section 51(4) of the Asylum Law, as amended by Article 34 of the Amendment.)" (zie Amnesty International rapport 15 september 2015).

Uit het bovenstaande volgt dus dat verzoeker (in geval België hem naar Hongarije verwijst) die vooraleer Hongarije te zijn binnengekomen Servië heeft doorkruist, aan refoulement zal worden blootgesteld, zonder dat zijn asielaanvraag zal worden onderzocht, zijn aanvraag onontvankelijk zal worden bevonden zonder hiertegen een effectief rechtsmiddel te kunnen aanwenden en uit Hongarije zal worden uitgewezen.

Over Servië dient daarenboven te worden opgemerkt dat " In July 2015, Hungary amended its asylum legislation in various aspects and adopted a National List of Safe third Countries,¹³⁰ which are the following:

- EU Member States
- EU candidate countries, except Turkey
- Member States of the European Economic Area
- US States that do not have the death penalty
- Switzerland
- Bosnia-Herzegovina
- Kosovo
- Canada
- Australia
- New Zealand.

The list includes amongst others Serbia. However, in August 2012, UNHCR has said that it “recommends that Serbia not be considered a safe third country of asylum, and that countries therefore refrain from sending asylum-seekers back to Serbia on this basis”, a position it maintains still today.¹³¹ Moreover, the designation as a safe third country contradicts the guidelines of the Hungarian Supreme Court and the evidence provided by the reports of the HHC¹³² and Amnesty International.¹³³ Currently there is no other EU Member State that regards Serbia as a safe third country for asylum seekers” (zie p. 44 van het hierboven vermeld rapport).

Uit al het bovenstaande volgt dat de stelling van de bestreden beslissing volgens dewelke de asielaanvraag van verzoeker in Hongarije zal worden behandeld volgens de EU-standaarden zonder schending van de minimumnormen inzake de asielprocedure en verzoeker niet aan Servië zal worden overgedragen, verkeerd gemotiveerd is en niet wettig verantwoord is.

8. In het licht van de actuele asielpolitiek in Hongarije kan bovendien worden aangenomen dat verzoeker een groot risico loopt om de facto gerepatriëerd te worden naar Afghanistan. Immers uit verscheidene rapporten blijkt dat er in de praktijk slechts een klein percentage van Afghaanse asielzoekers ook effectief de vluchtelingenstatus wordt toegekend.

(European Council on Refugees and Exiles, Asylum Information Database, National Country Report : Hungary, February 2015, available at: <http://www.refworld.org/docid/5506a4eb4.html>)

9. Uit al het voorgaande dient te worden besloten dat de bestreden beslissing Artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), Artikel 4 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur, schendt.”

De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 13 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft, merkt de verwerende partij op dat aan het art. 3 EVRM is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (RvS nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

Verzoekende partij beperkt zich bij haar kritiek tot louter ongestaafde en volstrekt hypothetische beweringen.

Verzoekende partij uit tal van algemene beschouwingen aangaande de toepassing van art. 3 EVRM, en stelt vervolgens dat geen rekening zou zijn gehouden met negatieve internationale rapporten en de door haar afgelegde verklaringen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

[...]

Uit de zeer omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die de situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerkt, heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden waren voor een overdracht van verzoekende partij aan de bevoegde lidstaat, te weten Hongarije.

Verzoekende partij laat voorts na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in diens hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Hongarije, doch dienaangaande laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoonst dat zij bij haar terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij niet aangetoond heeft dat zijzelf tijdens haar verblijf in Hongarije het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, noch dat zij daar geen beroep kon doen op de Hongaarse instanties.

Uit het interview dat verzoekende partij aflegde, blijkt dat de reden die zij opgaf om niet terug te moeten keren naar Hongarije, te maken had met het feit dat zij in Hongarije niet goed zou behandeld geweest zijn, terwijl zij van andere Afghanen had gehoord dat België een goed land is.

De verwerende partij benadrukt ter zake de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Hongarije.

Verzoekende partij heeft geen enkel bewijs van zijn beweringen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft in de bestreden beslissing hieromtrent terecht opmerkingen geformuleerd.

Verweerder benadrukt bovendien dat de verklaringen van verzoeker überhaupt weinig geloofwaardig zijn, nu verzoeker verklaarde dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Hongarije, terwijl uit het Eurodac-verslag kan worden afgeleid dat hij wel degelijk een asielprocedure heeft opgestart in Hongarije.

In het licht van de leugenachtige verklaringen van verzoekende partij, die ook omstandig werden benadrukt in de bestreden beslissing, kan geen geloof worden gehecht aan zijn van objectieve stukken ontblote bewering dat hij in Hongarije geen goede behandeling of opvang zou verkregen hebben.

Het is dan ook exemplarisch dat, gelet op de zware bewijslast van artikel 3 van het EVRM, verzoekende partij geen enkele aanwijzing naar voren brengt dat hij in Hongarije slecht zou zijn behandeld.

Dit wordt ook in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd.

Wanneer verzoeker na een verblijf in Hongarije geen concrete en op verzoeker betrokken feiten kan naar voren brengen over een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM, dan is dit op zich reeds een afdoende aanwijzing dat Hongarije haar verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Zie ook:

“(…) blijkt dat de enige reden die zij opgaf om niet terug te moeten keren naar Oostenrijk, te maken had met het feit dat haar familie ook onderweg zou zijn naar België en zij om dez reden liever in België zou verblijven. (...) Gelet op voormelde verklaring is de verzoekende partij weinig ernstig waar zij op heden in haar verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor de eerste maal een waslijst aan vermeende tekortkomingen van het Oostenrijkse asielsysteem aanhaalt.” (R.v.V. nr. 151.988 dd. 08.09.2015)

Terwijl verzoekende partij ook niet aantoonst dat de algemene situatie in Hongarije van die aard is een schending van art. 3 EVRM met zich mee te brengen.

Verzoeker beweert dat hij door een verwijdering naar Hongarije zal worden blootgesteld aan:

- inadequate levensomstandigheden,
- de automatische aflevering van een uitwijzingsbevel zonder overweging van een eventuele asielaanvraag,
- de onmogelijkheid om de oorspronkelijke asielaanvraag voort te zetten,
- hoge risico's van vrijheidsberoving van 6 à 12 maanden en alleszins aan de ontstentenis van huisvesting,
- een verwijdering naar derdelanden voordat zijn asielmotieven worden onderzocht,
- procedurele tekortkomingen,
- integratieproblemen en een xenofobieklimaat.

Ter ondersteuning van zijn kritiek legt verzoeker verschillende rapporten voor, met name:

- United Nations Human Rights Office of the High Commissioner for Human Rights, Working Group on Arbitrary Detention, Statement upon the conclusion of its visit to Hungary (23 September – 2 October 2013);
- Hungarian Helsinki Committee, Brief information nota on the main asylum related legal changes in Hungary as of 1 July 2013;
- OSAR, September 2012;
- UNHCR, 2011;
- Hungarian Helsinki Committee, December 2011;
- Hungarian Helsinki Committee, April 2011;
- Hungarian Helsinki Committee, 28 June 2013;
- UNCHR, 2011;
- Hungarian Helsinki Committee, December 2011;
- Hungarian Helsinki Committee, April 2011;
- JRS, June 2010;
- Europees Parlement, "Conditions des ressortissants de pays tiers retenus dans ces centres, avec une attention particulière aux services et moyens en faveur des personnes aux besoins spécifiques au sein des 25 Etats membres de l'Union Européenne, décembre 2007 ;
- Hungarian Helsinki Committee, April 2011
- JRS, June 2010
- Hungarian Helsinki Committee, May 2014.
- ECRE-rapport van oktober 2015

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft hieromtrent vastgesteld dat:

- uit een grondige analyse van toonaangevende rapporten niet kan worden afgeleid dat men als asielzoeker in Hongarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 EVRM.
- uit deze rapporten niet blijkt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die aan Hongarije worden overgedragen onmenselijk of vernederend worden behandeld.
- er evenmin publicaties van het UNCHR zijn, die oproepen geen personen te transfereren naar Hongarije omwille van bovenvermelde structurele tekortkomingen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft zich hierbij op verschillende toonaangevende rapporten beroepen, waaronder:

- Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 17.02.2015;
- ECRI, "Rapport de L'ECRI sur la Hongrie – 5ième cycle de monitoring", publicatie 09.06.2015;
- Grusa Matevzic, "Dublin II Regulation National Report – Hungary", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, October 2012;
- UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia – Update.", UNHCR, Bureau for Europe, December 2012;

- Mol Hungary, "The Ministry of Interior's response to UNHCR's note on asylum seekers.", Website of the Hungarian Government, 11 October 2012;
- UNHCR, "Comments and recommendations on the draft modification of certain migration-related legislative acts for the purpose of legal harmonisation", 12.04.2013,
- UNHCR, BAMF, "Stellungnahme Ungarn", Verwaltungsgericht München, 30.12.2013;
- Amnesty International – Annual Report 2014/15 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2015;
- Amnesty International – Annual Report 2013 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2014;
- Amnesty International – Annual Report 2012 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2013;
- Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – Hungary, US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014;
- Country Reports on Human Rights Practices for 2012 – Hungary; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013.

Verweerder merkt hierbij op dat verzoeker zijn betoog niet kan overtuigen.

Verzoeker citeert paragrafen van rapporten die zouden moeten aantonen dat er inadequate opvangomstandigheden zijn voor asielzoekers in Hongarije.

Verzoeker beweert vervolgens dat hij in geval van verwijdering naar Hongarije zal worden blootgesteld aan de automatische aflevering van een uitwijzingsbevel zonder overweging van een eventuele asielaanvraag, de onmogelijkheid om de oorspronkelijke asielaanvraag voort te zetten en een verwijdering naar derdelanden voordat zijn asielaanvragen worden onderzocht.

Ter ondersteuning van zijn kritiek beroept verzoeker zich op dezelfde voormelde rapporten.

Verweerder laat dienaangaande gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing dat:

- de asielaanvraag van verzoeker in Hongarije door zijn verdwijning werd afgesloten en derhalve nog niet het voorwerp uitmaakte van een inhoudelijke beoordeling;
- Hongarije verzoeker zal terugnemen op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening;
- dit aantoont dat er een inhoudelijke beoordeling van het eerste asielverzoek zal worden uitgevoerd en er geen sprake is van een meervoudige asielaanvraag;
- verzoeker op geen enkel moment aantoont op welke wijze de situatie in Hongarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en evenmin aannemelijk maakt dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

De verzoekende partij betwist niet dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging terecht is vastgesteld dat de Hongaarse asielinstanties op basis van artikel 18.1, b) van de Dublin III-verordening verantwoordelijk moeten geacht worden voor de behandeling van haar asielaanvraag.

Artikel 18 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

"1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

- a) een verzoeker die zijn verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend, volgens de in de artikelen 21, 22 en 29 bepaalde voorwaarden over te nemen;
 - b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;
- (...)

2. In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af." (eigen markering)

Gelet op het feit dat de overdracht van de verzoekende partij in toepassing van artikel 18.1, b) van de Dublin III-verordening zal geschieden, is de verantwoordelijk lidstaat overeenkomstig het tweede lid van voormelde bepaling verplicht om het verzoek om internationale bescherming te behandelen of de behandeling ervan af te handelen.

Terwijl moet benadrukt worden dat artikel 18.1, b) van de Dublin III-verordening wel degelijk uitdrukkelijk melding maakt van de situatie waarin een vreemdeling, wiens verzoek nog in behandeling is, en die vervolgens een nieuwe asielaanvraag indient in een andere lidstaat.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft derhalve terecht geoordeeld in de bestreden beslissing dat een overdracht op basis van artikel 18.1, b) van de Dublin III-verordening noodzakelijk de behandeling van de nog in behandeling zijnde asielaanvraag impliceert.

Verweerder verwijst ter zake naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat Hongaarse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de terugname van de verzoekende partij onder artikel 18.1.b. van de Dublin-III-Verordening, hetgeen onmiskenbaar inhoudt dat haar verzoek om internationale bescherming bij de Hongaarse autoriteiten nog steeds in behandeling is. Verzoekende partij zal blijkens het dossier aan de Hongaarse autoriteiten worden overgedragen te Budapest en blijkens de stukken van het administratief dossier werd een laissez-passer (vervangend reisdocument) opgesteld voor de Dublinoverdracht.” (eigen vetschrift en onderlijning) (R.v.V dd. 27.05.2015 nr. 146.593)

Verzoekende partij kan aldus niet dienstig voorhouden dat er geen waarborg zou worden geboden dat de asielaanvraag effectief wordt behandeld.

Verzoeker beweert voorts dat hij riskeert het voorwerp uit te maken van een verwijdering naar Servië.

Ter ondersteuning van zijn kritiek verwijst de verzoekende partij naar het ECRE van oktober, meer bepaald de volgende passage :

“ECRE is particularly alarmed by the retroactive effect of the “safe third country” concept to asylum seekers returned to Hungary under the Dublin Regulation, given its automatic application in the asylum procedure, as discussed in Chapter II, Section 2.4. This means that the applications of Dublin returnees will be dismissed as inadmissible under highly expedient procedures, whereby a first instance decision may be taken by the OIN in less than 3 days in practice. Coupled with the fact that returnees are wrongly deemed to be subsequent applicants, these decisions are likely to be taken without the possibility for these persons to be heard beforehand. Against that backdrop, transfers to Hungary are liable to expose applicants to a real risk of chain deportation to Serbia, which may trigger a practice of indirect refoulement sanctioned by human rights law. On that very basis, a number of Dublin transfers to Hungary have been suspended by German and Austrian courts.” (p.35)”

De verwerende partij benadrukt dat uit dit rapport niet blijkt dat er structurele tekortkomingen zijn in het asielsysteem van Hongarije.

De verzoekende partij heeft zowel in Servië als Hongarije verbleven en heeft een zeer vage verklaring afgelegd over de vermeende slechte behandeling in Hongarije, doch geen enkel concreet element of bewijs naar voor gebracht waar deze slechte behandeling dan wel uit zou bestaan.

Er wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gewezen op de lijst van veilige landen, doch er wordt uitdrukkelijk aangegeven dat er momenteel sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de Hongaarse asielprocedure of de opvang van asielzoekers waardoor een overdracht aan Hongarije in strijd zou zijn met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het niet omdat er in een welbepaald rapport bedenkingen worden geuit dat er sprake is van een risico op schending van hogere rechtsnormen.

De Belgische autoriteiten mogen er vanuitgaan dat het tacit-agreement zal gerespecteerd worden en er is ook geen andersluidende informatie als zou Hongarije haar verantwoordelijkheid niet opnemen voor de behandeling van de asielaanvraag o.g.v. artikel 18, §1, b van de Dublin III-Verordening.

Het is dan ook voorbarig te veronderstellen dat de verzoekende partij een ernstige kans loop om naar Servië te worden teruggestuurd.

Verzoeker houdt dus geenszins dienstig voor dat een verwijdering naar Hongarije een blootstelling aan procedure tekortkomingen met zich zou meebrengen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft bijgevolg geheel terecht geoordeeld dat Hongarije onafhankelijke beroepsinstanties kent voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Verzoeker beweert voorts dat hij door een verwijdering naar Hongarije zal worden blootgesteld aan een hoog risico van vrijheidsberoving van 6 à 12 maanden.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld omtrent de detentie van asielzoekers:

“Wat betreft de vigerende Hongaarse wetgeving vanaf 01.07.2013 waarbij de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid tot detentie van asielzoekers voorziet er benadrukt dient te worden dat deze amendementen betreffende detentie de motieven omschrijven voor detentie van asielzoekers en op zich niet impliceren dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013, systematisch of in grote mate zullen worden vastgehouden. Wat betreft het rapport van Human Rights Watch (verder: HRW) getiteld “Hungary: Abysmal Conditions in Border Detention. Ensure Adequate Access to Food, Water, Medical Care” van 11.09.2015 dient te worden opgemerkt dat deze publicatie betrekking heeft op migranten en asielzoekers die worden vastgehouden in twee detentiecentra aan de Servische grens omdat ze via diezelfde Servische grens Hongarije trachten binnen te komen en heeft betrekking op de nieuwe procedure aan de grens die door de Hongaarse autoriteiten werd ingevoerd. Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 het risico lopen om in deze centra terecht te komen. Het desbetreffende rapport van HRW vermeldt bovendien niets over personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen en handelt over de twee detentiecentra in Rozske aan de Hongaars-Servische grens en de nieuwe procedure aan de Hongaars-Servische grens. Het desbetreffende rapport van HRW heeft, hoewel recent van aard, dan ook geen uitstaans met de situatie van betrokkene aangezien het een overdracht aan Hongarije betreft op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening en de Hongaarse autoriteiten eveneens bevestigd hebben dat het asielverzoek van betrokkene nog niet inhoudelijk werd behandeld. Wat betreft de nieuwe Hongaarse asielwetgeving die op 15.09.2015 in werking treedt, dient te worden opgemerkt dat op basis van deze nieuwe wetgeving niet gesteld kan worden dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen omdat men in Hongarije asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Wat betreft het gegeven dat Hongarije onder de nieuwe wetgeving uitgeprocedeerde asielzoekers eventueel zal overdragen aan Servië indien zij via dat land Hongarije zijn binnengekomen, dient te worden opgemerkt dat er geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene aan Servië zal worden overgedragen. Bovendien kent Hongarije onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering waartoe betrokkene zich kan richten indien dit nodig is.”

Verweerder wijst overigens ook op volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nopens de door verzoeker voorgehouden detentie:

“De Raad moet met verweerder vaststellen dat verzoeker geen enkel medisch stuk heeft voorgelegd waaruit de nood van verzoeker aan slaappillen of de eventuele psychologische moeilijke situatie van verzoeker wordt geattesteerd. Hierdoor blijkt dat verweerder in casu kon concluderen dat omwille van gezondheidsredenen geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt. Ten overvloede stelt de Raad vast dat het rapport waarnaar verzoeker verwijst van de Hungarian Helsinki Committee reeds vrij oud is, nl. dateert van april 2011 en specifiek betrekking heeft op problematische toegang tot medisch zorg in detentie. Ook het rapport van JRS “becoming vulnerable in detention”, is vrij

oud, nl. van juni 2010 en focust op de detentieproblematiek. Terwijl de Raad reeds hoger heeft gesteld dat, zoals blijkt uit het recent AIDA-rapport en uit het rapport van UNHCR van december 2012, verzoeker geen detentie riskeert enkel omwille van de Dublinoverdracht aangezien detentie enkel wordt toegepast indien de procedure in Hongarije werd afgesloten omwille van een negatieve beslissing ten gronde of schriftelijke intrekking van het verzoek tot internationale bescherming. Bovendien bleek uit de informatie die Hongarije aan verweerder overmaakte, zoals opgenomen in het administratief dossier, dat verzoeker geen negatieve beslissing ten gronde van zijn beschermingsverzoek heeft gekregen noch een schriftelijke intrekking heeft gedaan, maar dat zijn procedure werd beëindigd omdat hij was verdwenen. Bijgevolg deelt de Raad het standpunt van verweerder in deze dat de problematiek van de gebrekkige toegang tot gezondheidszorg in detentie niet van toepassing is op verzoeker.” (RvV nr. 138 021 van 6 februari 2015)

Het komt dan ook geenszins bewezen voor dat verzoeker detentie zal riskeren bij een terugkeer naar Hongarije, aangezien verzoeker momenteel in Hongarije nog niet het voorwerp is van een negatieve beslissing ten gronde of een schriftelijke intrekking van het verzoek tot internationale bescherming.

Verzoeker beweert ten slotte door een verwijdering naar Hongarije te worden blootgesteld aan integratieproblemen en xenofobie.

Ter ondersteuning verwijst verzoeker naar verschillende rapporten:

- UNCHR, april 2012;
- UNCHR, maart 2012;
- ECHR, 6 juni 2013;
- ECHR, 23 oktober 2012;
- ECHR, 20 september 2011.
- ECRE-rapport van oktober 2015

Verweerder herhaalt nogmaals dat bovenvermelde rapporten geenszins van die aard zijn dat zij aantonen dat verzoeker door een verwijdering naar Hongarije zal worden blootgesteld aan integratieproblemen en xenofobie, nu deze allen dateren van voor de wijziging van de Hongaarse wetgeving.

Verweerder laat bovendien gelden dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt te worden blootgesteld aan integratieproblemen en xenofobie aangezien hij niet aan toont hoe de door hem aangehaalde rapporten betrekking hebben op zijn concrete situatie.

Verder laat de verweerder gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Verzoekende partij verwijst naar internationale verslagen, doch verweerder herhaalt dat deze niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

De verweerder ziet dan ook niet in hoe dergelijke algemene rapporten, die verzoekende partij niet op haar eigen situatie betreft, afbreuk kunnen doen aan de te haren aanzien genomen beslissing.

De verweerder herhaalt dat deze rapporten niet eerder aan de gemachtigde van de Staatssecretaris werden overgemaakt, zodat niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris kan worden verweten dat hij niet omtrent deze rapporten heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...). Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door verzoekende partij voorgehouden schending van art. 3 EVRM niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch uit de beweerdde behandeling die zij zou ondergaan in Hongarije. Terwijl opnieuw dient te worden benadrukt dat verzoekende partij haar rechten in Hongarije dient uit te putten en zich desgevallend aldaar tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich duidelijk bewust is van de problematische aspecten van de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije. De motieven van de bestreden beslissing berusten mede op het rapport van het UNHCR van april 2014. (...) dat het systeem nog een aantal mankementen vertoont maar dat deze niet van die aard zijn dat ze de opschorting van Dublin transfers, waartoe ze in januari had opgeroepen, nog langer kunnen rechtvaardigen. (...) Uit dit rapport blijkt dat er inderdaad nog problemen zijn maar dat deze niet voldoende zwaarwichtig zijn om nog verder de opschorting van Dublin-transfers te rechtvaardigen.” (R.v.V. nr. 140.930 dd. 22.06.2015)

Daar waar verzoeker verder stelt dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht, laat verweerder gelden dat uit het bovenstaande blijkt dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhouden ondersteunen, is omkleed.

Verweerder merkt bovendien op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

In de mate dat verzoeker beweert dat het een vaststaand gegeven is, dat Hongarije geen asielzoekers meer terug neemt die door andere landen worden teruggestuurd, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging dienaangaande geheel terecht erop wijst dat de Hongaarse autoriteiten op 24.06.2015 naar de andere Dublin-Staten hebben gecommuniceerd dat er geen sprake is van een opschorting of stopzetting van de Dublin-III-Verordening, noch van haar Europese verplichtingen.

De kritiek van verzoekende partij mist dan ook feitelijke grondslag.

Daar waar verzoeker tot slot een schending voorhoudt van artikel 13 van de Richtlijn 2003/9/EG, laat verweerder gelden dat verzoeker geen concrete elementen naar voor brengt waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker geen toepassing zou kunnen maken van de bepalingen van de Richtlijn 2003/9/EG. De kritiek van verzoeker kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Nu thans een verwijderingsmaatregel voorligt in het kader van een door de verzoekende partij ingediende asielaanvraag en de gemachtigde heeft besloten dat voor de behandeling van deze asielaanvraag niet de Belgische maar de Hongaarse asielinstanties verantwoordelijk zijn en nu tevens wordt meegedeeld dat de verzoekende partij zal worden teruggedleid naar Hongarije, kan het gewicht van deze verwijderingsmaatregel in het licht van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming niet worden veronachtzaamd. Ook Dublinoverdrachten kunnen immers een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388; EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland).

Specifiek in het kader van de onderhavige zaak, die een Dublinoverdracht naar Hongarije behelst, moet er immers op worden gewezen dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het 'verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-verordening (thans de Dublin III-verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd wanneer men niet onkundig kan zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen (HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, § 94).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt verder dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).*”

Zodoende dient te worden onderzocht of de bestreden akte, die inhoudt dat de verzoekende partij wordt overgedragen aan Hongarije in het kader van de criteria van de Dublin III-verordening, steunt op de juiste feitelijke gegevens, of de verwerende partij die correct heeft beoordeeld en of de verwerende partij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen in het licht van artikel 3 van het EVRM. Tevens dient te worden nagegaan of de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd bij het onderzoek naar de voorzienbare gevolgen die de door haar vooropgestelde Dublinoverdracht naar Hongarije met zich mee brengt, dit zowel wat betreft de opvang van asielzoekers als wat betreft de asielprocedure op zich.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat er een bijzonder probleem is met betrekking tot Dublinterugkeerders, zoals zij, die Servië hebben doorkruist alvorens in Hongarije aan te komen. In haar verzoekschrift uit de verzoekende partij een vrees dat haar aanvraag conform de nieuwe Hongaarse asielwetgeving niet-ontvankelijk zal verklaard worden, omdat haar zal tegengeworpen worden dat zij voor haar asielaanvraag in een veilig derde land verbleven heeft. Daarmee dreigt (indirect) refoulement, aldus de verzoekende partij, omdat Hongarije onder meer Servië ten onrechte als veilig derde land heeft aangemerkt. De verzoekende partij concludeert dat de stelling van de bestreden beslissing volgens dewelke de asielaanvraag van de verzoekende partij in Hongarije zal worden behandeld volgens de EU-standaarden zonder schending van de minimumnormen inzake de asielprocedure en verzoeker niet naar Servië zal worden overgedragen, verkeerd gemotiveerd is en niet wettig verantwoord is. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar een rapport van Amnesty International van 15 september 2015 en naar de bladzijden 24 en 44 van het rapport “*European Council on Refugees and Exiles, Asylum Information Database, National Country Report: Hungary, December 2015, available at: <http://www.refworld.org/docid/56652db64.html> [accessed 10 December 2015]*”. Ook citeert de verzoekende partij uit voormeld rapport. Wanneer voormeld rapport online geraadpleegd wordt, blijkt dat het om het volgende rapport gaat “*Country report: Hungary*”, AIDA, November 2015.’ De informatie in dit rapport is up-to-date tot 1 november 2015.

De Raad wijst er vooreerst op dat hij geen rekening kan houden met het AIDA-rapport van november 2015 in het kader van de ingeroepen schending van de materiële motiveringsplicht, daar voormeld rapport pas na het nemen van de bestreden beslissing gepubliceerd werd. De bestreden beslissing dateert van 27 november 2015, terwijl het AIDA-rapport van november 2015 slechts in december gepubliceerd werd. Bijgevolg kon de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen kennis hebben van voormeld rapport.

Echter, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift een alinea op bladzijde 24 van het AIDA-rapport van november 2015 citeert. In het AIDA-rapport van november 2015 wordt in een voetnoot die betrekking heeft op voormelde alinea verwezen naar “*ECRE, Crossing Boundaries, October 2015, 35-36.*” Het rapport van ECRE Crossing Boundaries van oktober 2015 bevindt zich wel in het administratief dossier. De verwerende partij heeft gebruik gemaakt van voormeld rapport om de bestreden beslissing te motiveren. Uit de motieven van de bestreden akte en uit het betoog in het verzoekschrift blijkt dat de partijen er een verschillende lezing op nahouden van de desbetreffende informatie.

De eerste vraag die zich stelt, is of de verzoekende partij daadwerkelijk Hongarije via Servische grens betreden heeft. Uit de verklaringen van de verzoekende partij, zoals opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat de verzoekende partij 15 dagen in Servië verbleven heeft om daarna de grens met Hongarije over te steken. Uit de bestreden beslissing blijkt ook niet dat de verwerende partij betwist dat de verzoekende partij in Servië verbleven heeft voorafgaand aan de reis naar Hongarije. Uit Eurodac volgt dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij op 7 juni 2015 in Hongarije werden genomen en dat zij ook een asielaanvraag in Hongarije heeft ingediend. Deze gegevens worden ook niet door de verzoekende partij betwist.

Uit de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, blijkt dat de gemachtigde de mening is toegedaan dat de asielaanvraag in Hongarije, na de terugname, zal worden verder gezet en dat het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij er inhoudelijk, dit is op haar merites, zal worden behandeld. Bijgevolg meent de verwerende partij dat de aanvraag van de verzoekende partij niet meer onontvankelijk kan verklaard worden.

In casu dient nagegaan te worden of het standpunt van de verwerende partij in overstemming is met de stukken van het dossier, nu de verzoekende partij een vrees uit dat haar aanvraag onontvankelijk verklaard wordt daar Servië overeenkomstig de Hongaarse wetgeving een veilig derde land van asiel is zodat dat haar asielaanvraag niet inhoudelijk zal worden onderzocht. Ze vreest dat ze bijgevolg het voorwerp kan uitmaken van (indirect) refoulement.

Uit de bladzijden 35-36 van het ECRE-rapport getiteld “*Crossing Boundaries, October 2015*” blijkt dat sinds 1 augustus 2015 het concept veilig derde land wordt toegepast op personen die Hongarije binnenkomen. *In casu*, is de verzoekende partij een eerste keer Hongarije binnengekomen in juni 2015 daar haar vingerafdrukken dan in Hongarije werden genomen. Sinds 2 juli 2015 verblijft de verzoekende partij in België. Bijgevolg kan men redelijkerwijze verwachten dat deze bepaling niet meer van toepassing zou zijn op de verzoekende partij. Echter blijkt uit het ECRE-rapport getiteld “*Crossing Boundaries, October 2015*” dat het Office of Immigration and Nationality (OIN) verklaard heeft dat het concept van een derde veilig land ook toegepast wordt op Dublinterugkeerders die door Hongarije na 1 augustus 2015 worden teruggenomen. Het OIN verantwoordt dit op basis van het gegeven dat het wettelijk kader omtrent veilig derde landen reeds bestond en dat de lijst er enkel gekomen is om het werk van het OIN te vergemakkelijken. Bijgevolg kan de bepaling van Servië als veilig derde land retroactief toegepast worden. In deze context kan een aanvraag om internationale bescherming van een Dublinterugkeerder toch nog onontvankelijk verklaard worden. In voormeld rapport wordt ook een voorbeeld gegeven van een Afghaanse asielzoeker die in april een asielaanvraag in Hongarije heeft ingediend en op 17 september 2015 door Zwitserland aan Hongarije werd overgedragen op grond van de Dublin-regelgeving. De aanvraag van de betrokken Afghaanse asielzoeker werd verworpen op grond van de bepaling van “*veilig derde land van herkomst*”. Een element dat zou kunnen verhinderen dat een persoon naar Servië als veilig derde land wordt overgedragen, is het gegeven dat de aanvraag voor readmission ingediend wordt een jaar nadat de betrokken persoon Servië binnengekomen is. *In casu* is dit echter niet het geval.

In dit verband wijst de Raad er ook op dat het concept van veilig derde land in het Europees asielbeleid toegestaan is. Artikel 38 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) bepaalt omtrent het begrip “veilig derde land”:

“1. De lidstaten mogen het begrip „veilig derde land” alleen toepassen indien de bevoegde autoriteiten zich ervan hebben vergewist dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt in het betrokken derde land overeenkomstig de volgende beginselen zal worden behandeld:

- a) het leven en de vrijheid worden niet bedreigd om redenen van ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging;*
- b) er bestaat geen risico op ernstige schade in de zin van Richtlijn 2011/95/EU;*
- c) het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève wordt nageleefd;*
- d) het verbod op verwijdering in strijd met het recht op vrijwaring tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling, zoals neergelegd in het internationaal recht, wordt nageleefd, en*
- e) de mogelijkheid bestaat om de vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien hij als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève.*

2. De toepassing van het begrip „veilig derde land” is onderworpen aan voorschriften in het nationale recht, waaronder:

- a) voorschriften waarbij een band tussen de verzoeker en het betrokken derde land wordt vereist op grond waarvan het voor de betrokkene redelijk zou zijn naar dat land te gaan;*
- b) voorschriften betreffende de methode met behulp waarvan de bevoegde autoriteiten zich ervan vergewissen dat het begrip „veilig derde land” op een bepaald land of een bepaalde verzoeker kan worden toegepast. Een dergelijke methode dient onder meer te bestaan uit een veiligheidsstudie per land voor een bepaalde verzoeker en/of een nationale vaststelling van de landen die worden beschouwd als zijnde over het algemeen veilig;*
- c) voorschriften overeenkomstig de internationale wetgeving die voorzien in een afzonderlijke studie om na te gaan of het betrokken derde land voor een bepaalde verzoeker veilig is; deze voorschriften*

moeten ten minste de verzoeker in staat stellen de toepassing van het begrip „veilig derde land” aan te vechten op grond van het feit dat het derde land in zijn specifieke omstandigheden niet veilig is. De verzoeker moet ook in de gelegenheid worden gesteld om het bestaan van de onder a) bedoelde band tussen hem en het derde land aan te vechten. NL L 180/80 Publicatieblad van de Europese Unie 29.6.2013.”

Bijgevolg kan de toepassing van het concept “veilig derde land” doorgang vinden, doch dient daarbij in elk concreet geval en onder meer het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève nageleefd te worden.

Uit de motieven van de bestreden akte blijkt niet dat de verwerende partij onderzocht heeft of de Hongaarse autoriteiten bij de toepassing van het concept veilig derde land het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève naleven. Uit een stuk van het administratief dossier, met name het bericht van 7 augustus 2015 van het Hungarian Helsinki Committee blijkt dat het indienen van een asielaanvraag in Servië voornamelijk theoretisch is, daar Servië geen werkende asielinstanties heeft (blz. 2 van het bericht van 7 augustus 2015). In hetzelfde rapport wordt melding gemaakt van een risico op refoulement en chain refoulement bij de toepassing van het concept veilig derde land door de Hongaarse autoriteiten. Voorts kan uit voormeld bericht afgeleid worden dat Servië door het UNHCR, Hungarian Helsinki Committee en Amnesty International niet als een veilig derde land wordt beschouwd. *In casu* bevat het administratief dossier geen bijkomende aanwijzingen over de toepassing van het concept veilig derde land door Hongarije en de overeenstemming ervan met het beginsel non-refoulement (direct en indirect). Ook in het bericht van 18 september 2015 van het Hungarian Helsinki Committee, dat zich in het administratief dossier bevindt, wordt de vraag gesteld of Hongaarse autoriteiten het concept van veilig derde land van herkomst in overeenstemming met het EU-recht toepassen.

Uit de motieven van de bestreden akte en uit het verweer in de nota met opmerkingen blijkt voorts dat de verwerende partij van oordeel is dat de onontvankelijkheidsprocedure niet op de verzoekende partij zal toegepast worden omdat de Hongaarse autoriteiten stilzwijgend hebben ingestemd met een terugname van de verzoekende partij op grond van artikel 18, § 1, b van de Dublin III-verordening. De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen dat, ondanks het gegeven dat de Hongaarse autoriteiten niet expliciet met de terugname hebben ingestemd en het dus om tacit-agreement gaat, uit niets blijkt dat de Hongaarse autoriteiten hun verantwoordelijkheid voor het behandelen van de asielaanvraag op grond artikel 18, § 1, b van de Dublin III-verordening niet zouden opnemen. In de bestreden akte wordt aangegeven dat het duidelijk is dat de Hongaarse autoriteiten de verzoekende partij terugnemen op basis van artikel 18, § 1, b van de Dublin III-verordening hetgeen aantoonde dat er een inhoudelijke beoordeling zal uitgevoerd worden van het eerste asielverzoek. De verwerende partij betoogt in de nota met opmerkingen voorts dat het voorbarig is om te veronderstellen dat de verzoekende partij een ernstige kans loopt om terug te worden gestuurd naar Servië.

Gelet op de recente rapporten die zich in het administratief dossier bevinden en waarvan de verwerende partij zelf gebruik maakt om haar beslissing te schragen, dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing noch in de nota met opmerkingen een standpunt inneemt over de kwestie of een hangende asielaanvraag bij een Dublinterugkeer naar Hongarije, niet langer onontvankelijk kan worden verklaard in het licht van de gewijzigde wetgeving inzake de toepassing van het concept veilig derde land op de verzoekers om internationale bescherming die Hongarije zijn binnen gekomen via de grens met Servië, zoals *in casu*. De verwerende partij gaat er niettemin van uit dat de asielaanvraag van een persoon die door Hongarije op grond van artikel 18, § 1, b van de Dublin III-verordening wordt teruggenomen volgens de gewone procedure ten gronde behandeld zal worden in Hongarije. De onontvankelijkheidsfase zou dus niet meer van toepassing zijn, doch dit standpunt wordt niet deugdelijk onderbouwd gelet op de informatie waarover de verwerende partij beschikte. Immers blijkt uit de rapporten die zich in het administratief dossier bevinden en de verklaringen die het OIN in Hongarije gedaan heeft, zoals hoger weergegeven, dat de Hongaarse autoriteiten tevens onontvankelijkheidsbeslissingen nemen in gevallen waarbij zij de terugname onder de Dublin III-verordening hebben aanvaard. Ook uit artikel 18, § 1, b van de Dublin III-verordening kan niet zonder meer worden afgeleid dat een behandeling van de asielaanvraag niet meer kan resulteren in een onontvankelijkheidsbeslissing. De voormelde bepaling stelt enkel dat een lidstaat verantwoordelijk is indien die lidstaat de asielaanvraag in behandeling heeft. Er kan dan ook niet gesteld worden dat een asielaanvraag die in behandeling is, sowieso in Hongarije volgens de gewone procedure ten gronde behandeld wordt en niet meer onontvankelijk kan verklaard worden. De Raad beklemtoint dat, indien Hongarije de asielaanvraag van de verzoekende partij afwijst omdat Hongarije Servië als veilig derde

land beschouwt, er gelet op hetgeen voorafgaat een risico kan bestaan dat Servië zal refouleren. Dit risico op indirect refolement kan de verwerende partij niet onbesproken laten en dient zij, in het licht van de absolute bescherming die artikel 3 van het EVRM biedt, te onderzoeken alvorens de verzoekende partij over te dragen aan de Hongaarse autoriteiten.

Waar de gemachtigde in de bestreden akte verwijst naar een rapport van het UNHCR van december 2012 waaruit blijkt dat asielaanvragen van Dublinterugkeerders die nog niet onderzocht en beslist werden in Hongarije, zijnde de zaken waarvoor nog geen definitieve ten gronde beslissing over de grond van de aanvraag tot internationale bescherming werd genomen, onderworpen worden aan een ten gronde onderzoek bij hun terugkeer, indien zij een formele aanvraag tot het hervatten van het onderzoek van hun eerder ingediende aanvraag indienen, stelt de Raad vast dat het ECRE, Crossing Boundaries, October 2015, dat zich in het administratief dossier bevindt van recentere datum is, zodat de verwerende partij niet dienstig naar het rapport van het UNCHR inzake kan verwijzen, gezien de erin opgenomen informatie genuanceerd wordt in het ECRE-rapport van oktober 2015.

Waar de verwerende partij voorts in de bestreden beslissing stelt *“rekening houdende met de informatie van de Hongaarse autoriteiten van 23.06.2015 waarbij de Hongaarse autoriteiten de Dublin-Staten informeerden dat indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in art. 25§1 en 27§1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven dit beschouwd moet worden als een expliciet akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke Lid-Staat is of indien er een tacit-agreement overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd”*, kan uit deze brief van de Hongaarse autoriteiten ook niet afgeleid worden dat ze het concept van de Servië als veilig derde land niet zullen toepassen en een hangende asielaanvraag niet onontvankelijk zullen verklaren dan wel dat zij dit concept in elk concreet geval toepassen met de waarborgen van het non-refolementbeginsel zoals bepaald in het Verdrag van Genève. Daarenboven dateert voormeld schrijven van vóór de inwerkingtreding van wetwijzigingen op 1 augustus 2015, zodat niet kan worden ingezien hoe hieruit kan blijken dat er geen reëel risico is op een verwijdering naar Servië als veilig derde land van asiel.

Voorts beperkt de verwerende partij zich tot de stelling dat Hongarije onafhankelijk beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering kent waartoe betrokkene zich kan richten indien dit nodig is. *In casu* gaat de verwerende partij echter niet in op de gerechtelijke procedure indien een asielaanvraag onontvankelijk wordt verklaard op grond van het concept veilig derde land.

Gelet op hetgeen voorafgaat, is de Raad van oordeel dat het *in casu* niet getuigt van een zorgvuldige feitenvinding om slechts in algemene termen te verwijzen naar onafhankelijke beroepsinstanties, zonder na te gaan hoe de beroepsprocedure precies verloopt indien een asielaanvraag onontvankelijk verklaard wordt. De verwerende partij maakt in dit specifiek geval op geen enkele wijze inzichtelijk dat er sprake is van een daadwerkelijk rechtsmiddel om op te komen tegen een afwijzende beslissing, gelet op de nieuwe Hongaarse asielwetgeving die van kracht is sinds 1 augustus 2015.

Bijgevolg acht de Raad, mede gelet op het absoluut karakter van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming, na een onderzoek van de elementen die voorliggende zaak kenmerken en zoals die hoger besproken werden, het kennelijk onredelijk dat de verwerende partij er in de bestreden akte zonder meer van uitgaat dat de verzoekende partij niet naar Servië of een ander derde land zal verwijderd worden gelet op het impliciete terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten op grond van artikel 18, § 1, b van de Dublin III-verordening, hetwelk enkel doelt op een terugname van een asielzoeker wiens verzoek bij de verantwoordelijke lidstaat in behandeling is.

In dit verband kan de verwerende partij ook niet zonder meer stellen dat -gelet op de informatie die de verwerende partij zelf bijgebracht heeft in het administratief dossier- dat *“wat betreft het gegeven dat Hongarije onder de nieuwe wetgeving uitgeprocedeerde asielzoekers eventueel zal overdragen aan Servië indien zij via dat land Hongarije zijn binnengekomen, dient te worden opgemerkt dat er geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene aan Servië zal worden overgedragen.”* De motieven van de bestreden akte wijzen op dit punt tevens op een onzorgvuldig onderzoek ter zake.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, in het licht van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming, is derhalve aangetoond.

Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

De bestreden akte dient dan ook te worden vernietigd, zodat niet moet worden ingegaan op de overige door de verzoekende partij aangevoerde schendingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 november 2015 houdende weigering van verblijf met afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE